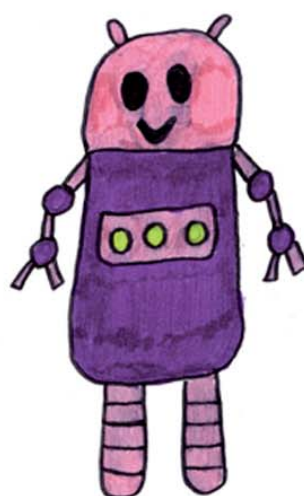
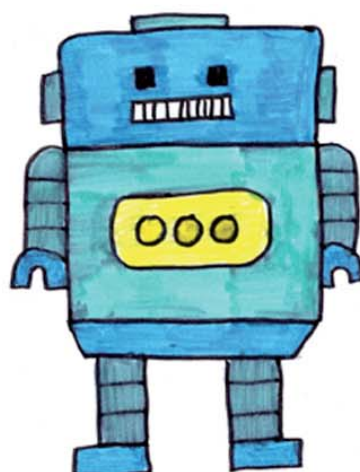
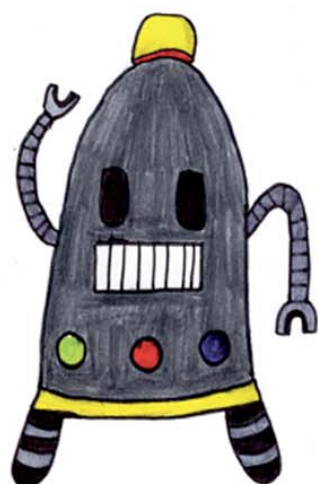
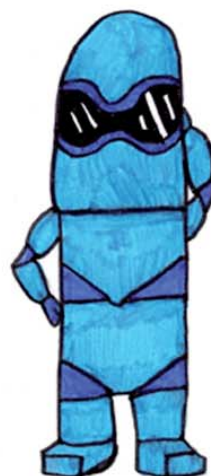
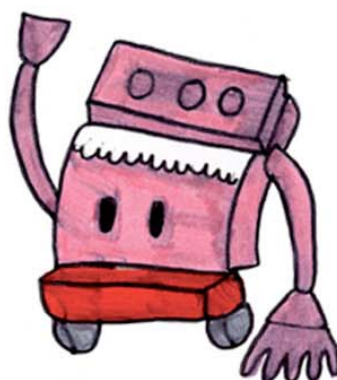
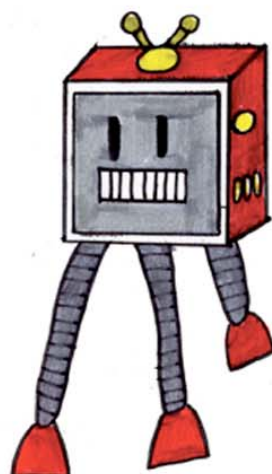
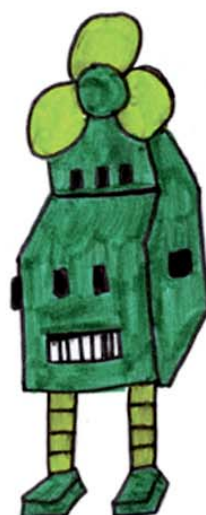
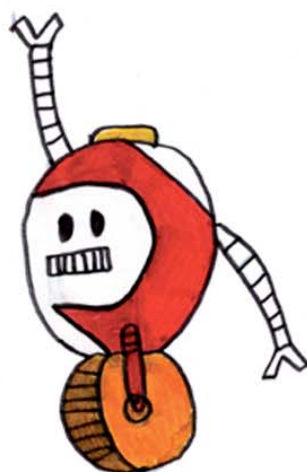

vida: 2.0

VII FESTIVAL DE VIDEO
I ART DIGITAL **STROBE**
Ampostà'11

Introducció_

La setena edició del Festival Strobe de Vídeo i Art Digital, segueix el model iniciat el 2009 i gira al voltant d'un eix temàtic que, de manera transversal, recorre les diferents activitats que configuren el programa. Una exposició, un concert audio-visual, dos tallers, un cicle de cinema infantil, un debat i un programa de TV són els diferents ítems programats.

La filosofia del festival segueix fidel a ella mateixa i es complau en oferir un ventall de la creació contemporània amb nous mitjans a través d'una selecció d'artistes, tant vinculats al territori com d'àmbit internacional. Alhora, seguim apostant per projectes de caire formatiu, i altres propostes experimentals que volen assolir noves fórmules de fer arribar l'art contemporani a la ciutadania. En aquesta línia aprofundim les vies de col·laboració amb Canal TE, emprant la televisió local com un suport útil per fer difusió de l'art i la creació contemporània. També en aquesta línia, enguany volem reforçar la vessant pedagògica del festival treballant i fent partícips als estudiants de batxillerat de la zona. D'aquesta sinergia n'ha sorgit les imatges del cartell i la postal.

Concepte_

Arribem a la tercera i última edició que el Festival Strobe dedica a reflexionar sobre el concepte **Vida**. Fa dues edicions es va plantejar la pregunta: Quin és l'origen de la vida? Oferint un ampli ventall de respostes que, des de les arts visuals, esgrimien elements extrets del discurs científic, singulars plantejaments metafísics i d'altres aproximacions intuïtives pròpies de la contemporaneïtat actual. En l'última edició vam plantejar la pregunta: La vida és un estat de trànsit? És la vida un estat de traspàs, un període de metamorfosis que comprèn d'altres estats tal volta incomprensibles o imprevisibles? Per aquest camí de reflexió arribarem a preguntes existencials i eternes que fan referència a la llibertat individual front el *fatum* diví. Després de rastrejar els orígens i el trànsit ara ens aventurem a un tercer moment ineludible: el més enllà o la fi. En resum **Vida: 2.0**.

La vida al planeta avui dia sembla estar condemnada per l'acció de l'home a la destrucció. Si mirem al passat trobem molts exemples d'espècies extingides que ens mostren com la vida es quelcom fràgil i inestable. Avui en dia, donat l'abast demolidor de la tecnologia que ha generat l'ésser humà, la possibilitat de l'accident, de la catàstrofe, del col·lapse i la desmesura són elements habituals amb que convivim. Accidents nuclears i químics o desastres naturals provocats per el canvi climàtic omplen l'actualitat de signes que plantegen la situació d'inestabilitat a que està sotmesa la vida, tal i com la coneixem. Per altra banda l'evolució de la tecnologia està desenvolupant noves formes de vida com la intel·ligència artificial o l'enginyeria genètica, que ens dibuixen un futur d'essers muntants, *cyborgs* i espècies mutants o híbrides avui inimaginables. En el marc de la vigent edició del Festival Strobe ens endinsarem en algunes visions particulars de com ens representem avui els humans el futur de la vida al planeta Terra.

Programa_

[Vida: 2.0]

Exposició_

Marcel·lí Antúnez Roca

Chris Sugrue

Jodi

Joanot Cortés i Mireia Fort

Amadeu Anguera

Internet2

Perfomance_

Marcel·lí Antúnez Roca

Concert audiovisual_

Internet2

[Activitats paral·leles]

Cicle de cinema infantil_

Hayao Miyazaki

Programa TV_

Patricia Carles, amb la col·laboració de Canal TE

Tallers_

"El final/futur de la vida" coordinat per:

Alfred Porres / I.B. Els Alfacs - Sant Carles de la Ràpita

Núria Àrias / IES Ramón Berenguer IV - Amposta

"Visions d'Alteritat" impartit per:

Toni Serra i coordinat per Santi Valldepérez / ESARDI

[Vida: 2.0]

Marcel.lí Antúnez Roca

“Rèquiem”_ 1999

Instal·lació Interactiva. Robot exoesquelètic capaç de controlar el cos de qui el vesteix.

El robot Rèquiem és un exoesquelet pneumàtic interactiu, fabricat amb planxes d'alumini, acer inoxidable i dinou pistons pneumàtics, que permeten el moviment dels genoll, les cuixes, les engonals, els malucs, les espatlles, els colzes, la mandíbula i les mans. El robot està suspès pel cap amb un suport de ferro, i resta a prop del terra. En el seu format d'instal·lació, Rèquiem, disposa de vuit sensors situats al llarg de l'espai d'exposició i que poden activar els espectadors. Cadascun d'aquests sensors llença una seqüència de moviment. Aquestes augmenten en complexitat a mida que ens apropem al robot. Per la forma d'aquestes coreografies hem anomenat les seqüències com: Salutació, Caminar, Contracció, Caiguda, Gimnàstica Sueca, Tai Chi, Flamenc i Dansa Contemporània. Rèquiem, que pren el nom del gènere simfònic *Missa pro defunctis*, estén la idea de les pròtesis fins les seves darreres conseqüències, mantenint l'aparença de vida i els seus moviments mecànics després de la mort. La immobilitat que imposa podria ser eludida sarcàsticament per aquest sarcòfag mecànic movent la mòmia que conté. No obstant aquest robot representa també, a un altre de les seves lectures, un dispositiu per a escriure gests, un aparell per a coreografiar. Potser Rèquiem, o un aparell semblant, serveixi com a sistema d'anotació gestual pel coreògraf.

Crèdits.

Rèquiem 1999

De Marcel.lí Antúnez Roca.

Disseny tècnic i construcció: **Robot, Roland Olbeter**

Direcció: **Técnica, Ramón Rey.**

Programació: **Joan Carles Bonet.**

Casc i mans: **Christian Kohn.**

Assistent: **James Sully.**

Productor: **Begoña Egurbide, Marcel.lí Antúnez**

Ajudant producció: **Patricia Bofill, Sandra Port.**

Rèquiem és una producció de Marcel.lí Antúnez Roca i la Fundación Telefónica.

Mides.

Robot Pneumàtic de 190 alt x 90 ample x 90 fons cm.

Suport de ferro de 270 alt x 175 ample x 175 fons cm.

Caixa sistema control: PLC, relees, electrovàlvules.

Cables i tubs diversos.

<http://www.marceliantunez.com/work/requiem/>

“Alfabeto”_1999

Audioinstal·lació. Pròtesi emotiva interactiva que gemega al tacte.

La instal·lació Alfabeto està formada per una columna de fusta amb sensors tàctils, una tarima, un sistema àudio i un sistema informàtic. Un radar reconeix la presència de l'espectador dins la sala, i quan entra, la columna emet un gemec. Per fi quan l'usuari toca o abraça el cilindre, aquest emet veus. Són onomatopeies organitzades en quatre estats emotius: l'angoixa, el plaer, l'alegria i el dolor. Un sensor situat a la base superior de la columna reconeix i permet escollir “l'estat emotiu”. Alfabeto insisteix en la idea d'interfície corporal, la proporció del tronc, la seva reacció acústica i la necessitat de la intervenció gestual estimulen a l'espectador fins a implicar-lo en el joc. És habitual, emocionar-se escoltant una composició musical, o plorar amb una pel·lícula. Aquestes formes són una bona manera de substituir i provocar emocions. Però, la nostra relació amb aquestes formes artístiques és gairebé sempre passiva. Ben al contrari Alfabeto és una pròtesi emotiva que ens convida amb la seva resposta, a canviar el nostre rol de receptor passiu, per a ser instrumentistes emocionals.

Crèdits

Alfabeto de Marcel·lí Antúnez Roca

Director tècnic: Ramón Rey.

Programació Alfabeto: Romà Ferré Añaños.

So Alfabeto i Capricho: Alain Wergifosse.

Veu: Marcel·lí Antúnez Roca.

Assistent taller: Guille Sánchez.

Producció: Begoña Egurbide, Marcel·lí Antúnez Roca.

Ajudant producció: Patrícia Bofill, Sandra Port.

Alfabeto és una producció de Marcel·lí Antúnez i la Fundación Telefónica

Elements de la instal·lació:

Columna octagonal de fusta, 140 cm d'alt, 40 cm de diàmetre. L'interior de la columna conté 4 altaveus situats a diferents alçades i 19 sensors òptics que s'activen al tacte. Una tarima-graó de fusta, de 150 x 150 x 18 cm. Ordinador PC amb targeta de so i sistema de control digital de sensors externs. Cables diversos. Il·luminació.

<http://www.marceliantunez.com/work/alfabeto/>

Chris Sugrue

"Delicate Boundaries"_2007

Instal·lació interactiva.

Aquesta instal·lació interactiva imagina que els mons de dintre els nostres dispositius digitals poden moures al món físic. Uns petits cucs formen una lleugera cua fora d'una pantalla de LCD i salten als cossos humans que contacten amb ells, sovint sorprenent la seva audiència mentre intenten abandonar una existència virtual. La màgia de la il·lusió agafa forma segons com l'audiència els deixa explorar els seus cossos, d'una persona al pròxim, d'una manera estranyament íntima.

Les aplicacions de la tecnologia digital han esdevingut part intrínseca de la vida quotidiana, la línia entre el virtual i el real és cada cop més entelada. "Delicate Boundaries" explora de forma juganera les nostres expectatives d'inspiració onírica on tota realitat imaginable esdevé potencialitat.

Awarded first prize by Share Festival and a special mention from the Vida Art and Artificial Life awards. Created with the support of Medialab-Prado, Eyebeam Art and Technology Center, and Hangar. Credits: Zachary Lieberman, Damian Stewart, Blanca Rego, Jordi Puig, Gonzalo Posada.

<http://csugrue.com/delicateboundaries/>

Jodi

“asdfg”_2005

Net.art piece.

Jodi, o jodi.org, és un duo d'artistes format per Joan Heemskerk i Dirk Paesmans. Són considerats artistes claus del panorama del net.art. A partir de la dècada de 1990 van començar a crear treballs artístics originals per la World Wide Web. Uns anys després, també es van introduir al camp del programari artístic i la modificació artística de jocs de computadora.

En el marc de Vida: 2.0 hem inclòs el seu projecte “asdfg” que resumeix perfectament una constant que determina el nucli conceptual del seu treball i que no és altre que l'error. La falla sistèmica, el col·lapse operatiu, l'imprevist que desborda la lògica; són elements constants en la obra de Jodi i que ens apropen a quelcom central en la literatura i la teorització del futur: l'accident.

Treballs realitzats_

<http://geogeo.jodi.org/>

<http://map.jodi.org/>

<http://404.jodi.org/>

<http://oss.jodi.org/>

<http://sod.jodi.org/>

<http://asdfg.jodi.org/>

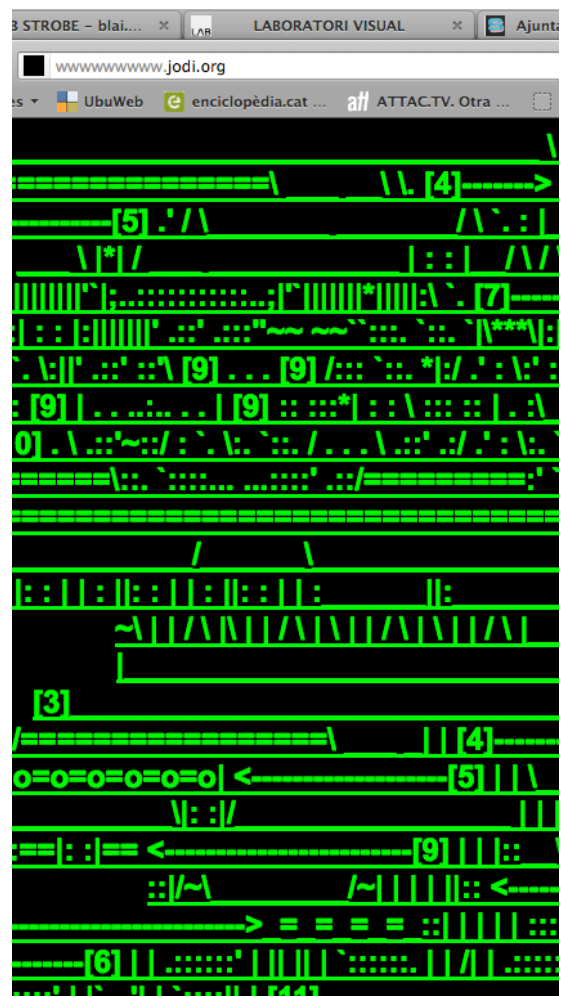
<http://text.jodi.org/>

<http://jetsetwilly.jodi.org/>

<http://www.wrongbrowser.com/>

<http://www.untitled-game.org/>

<http://maxpaynecheatonly.jodi.org/>

Amadeu Anguera (Eo)

“norestot”_2011

Instal·lació Interactiva

Estem davant d'una obra pensada i produïda especialment per a Vida: 2.0, l'Amadeu ha treballat amb intensitat el tema de la cosmogonia i l'anàlisi dels possibles desdoblements de la realitat al llarg de la seva carrera artística. Ara ens presenta una reflexió que vol arriscar una representació del que ell anomena “norestot”, i que fa referència a l'imaginari que projectem en el nivell més ínfim de la realitat a que els humans som capaços d'accedir avui en dia, al nivell nano. La tesis de Eo per aquesta peça ens parla de com en aquest univers que encara escapa al nostre control i comprensió i ha continguda una potencia que en un futur representarà la font d'energia que ens farà evolucionar com espècie. Un micro-macro món incandescent i muntant subjecte a múltiples i agosarades interpretacions.

Joanot Cortés i Mireia Fort

“Animalisme”_2010

Vídeo monocal.

Les balenes geperudes no només són cantants, sinó que també són unes grans compositoras. La balena i l'ésser humà són els dos únics animals en els quals es compleixen aquestes dues condicions. Les balenes d'una mateixa zona fan canvis constants a la mateixa cançó, de tal manera que la va retocant i millorant cada setmana, i al cap de pocs anys, la cançó inicial ha estat substituïda per una de nova, i tothom canta una nova cançó.

Animalisme és l'enregistrament audiovisual d'un dels motors de la relació de l'ésser humà amb la naturalesa: la supervivència. Una multitud de gent, a la sorra, esquartera el cos d'una balena geperuda i se'n reparteix els trossos mentre escoltem, al costat de les veus humanes, sons subaquàtics, patrons repetitius i harmònics, els sons més lents, més forts i més llargs de la naturalesa: les cançons del mar que dibuixen el camí de les balenes, el rastre d'un llenguatge marí desconegut i proper alhora.

Crèdits.

Això títol original / Animalisme

mes i any de producció / novembre del 2010

país de producció / Guinea Equatorial-Espanya

durada / 7'

idioma de la pel·lícula / castellà i anglès

sinopsis / La Humanitat i els Animals en una platja africana. Una història de supervivència.

producció / Kanema i AECID

idea, guió i edició / Joanot Cortés

càmera i so directe / Joanot Cortés i Mireia Fort.

audio / Cants de balens geperudes a les Bermudes, National Geographic 1978

Internet2

“Plantes Midi”_2011

Instal·lació Interactiva i concert AV.

Internet2 presenta una instal·lació interactiva amb plantes que es comuniquen entre interacció humana i protocol de dades Midi. Les plantes responen als impulsos de presència i contacte humà-planta, humà-humà o planta-planta. L'acció en format concert és una acció social de contacte, els assistents a l'espectacle són els mateixos intèrprets de la peça musical. Internet2 va començar a investigar sobre la relació de plantes i música en el projecte Botànica Harmònica (2009), amb un plantejament més teòric va donar com a resultat un [vídeo](#) i una cançó: [Himno de la biosfera terrestre](#).

Un any més tard una residència a Portland (Oregon) va servir per compartir idees amb Birch Cooper (Oregon Painting Society) qui va obrir una nova línia d'investigació sobre les tecnologies capacitatives en l'ús amb plantes. El resultat és una màquina que pot convertir les interaccions humà-planta en senyals Midi, el protocol de dades musical favorit de Internet2.

[activitats paral·leles]

Cicle de cinema infantil

Hayao Miyazaki (kanji, 宮崎 駿) (Akebono-cho, Tòquio, Japó, 5 de gener de 1941) és un destacat realitzador japonès i cofundador de l'estudi Ghibli, juntament amb Isao Takahata. És considerat un dels grans mestres de l'animació japonesa des de fa anys. És el cap més visible de l'estudi i un dels responsables que l'ambient de treball sigui el més adequat per a fer les pel·lícules. A més a més, l'estudi Ghibli va obrir el 30 de juny del 2001 un museu dedicat íntegrament a Ghibli, als seus treballs, a la forma de treballar, a la seva història, etc.

L'univers simbòlic i la narrativa de Miyazaki configuren un univers inabastable ple de reflexions pertinents per rellegir la contemporaneïtat. Les pel·lícules que veurem a Strobe giren entorn de dues temàtiques directament relacionades amb el tema del festival: la defensa de la biodiversitat i la sostenibilitat per una banda, i la representació d'un futur després d'una guerra nuclear per l'altra.

Dies 23 i 29 de desembre a les 18h_

Cicle de cinema infantil del director japonès Hayao Miyazaki.

- *Nausicaä del Valle del Viento*, 1984
- *La princesa Mononoke*, 1997

Patrícia Carles

“Les quatre carreteres són un espai còsmic objectiu?” _2011

Vídeo monocal, programa de TV i espai de documentació.

El *tópos* —és a dir, l'espai-lloc— sembla alguna cosa important i difícil de captar.

Aristòtil, Física IV.

A la Cava (Deltebre), la cruïlla coneguda com “les quatre carreteres” ha desenvolupat fins fa aproximadament 20 anys les funcions que sovint s'associen a una plaça pública: la gent vivia aquest espai, i a través de la seva experiència quotidiana li donava el significat de centre urbà. Amb les intervencions urbanístiques que s'hi han dut a terme al llarg dels anys, els edificis que havien tingut una funció social i cultural rellevant han anat desapareixent, i la funció de centre urbà s'ha anat desdibuixant fins a arribar a l'estat actual, en què els elements que dibuixen el paisatge de “les quatre carreteres” són dues caixes, un banc i una immobiliària. Un paisatge que esdevé una mena de radiografia del model socioeconòmic dominant.

El debilitament de “les quatre carreteres” com a centre urbà és un cas d'àmbit local que respon, però, a un fenomen urbanístic de caràcter general: la crisi de l'espai públic, on és cada vegada més difícil trobar espais amb un alt contingut simbòlic que representin emocions i esdeveniments del passat, el present i el futur. En l'imaginari dels habitants de Deltebre, “les quatre carreteres” mantenen el caràcter de centre urbà, però l'ús real d'aquest espai està totalment dominat per la circulació de vehicles de motor. Només queda el contacte sonor provinent dels clàxons. I el contacte visual, sempre fugaç. La pèrdua de l'hàbit de treure les cadires al carrer per prendre la fresca és també un indicador de com l'espai públic deixa de ser un espai de relació entre les persones.

Si, posem per cas, durant 9 hores experimentéssim un tram de les quatre carreteres sense la circulació de vehicles de motor, i, si posem per cas, deixéssim aleshores que la peculiaritat de l'espai es mostrés a partir d'ell mateix, amb què ens trobaríem? Com s'esdevé l'espai durant aquest període de temps? O com s'esdevé el temps durant aquest període d'espai? La peça ***Les quatre carreteres són un espai còsmic objectiu?*** projecta una nova dramatúrgia d'aquest espai urbà a través de la interacció d'Anita Àstrid, ballarina, i el relat oral de Teresa Giménez i Soledad Fornós, dues dones que han viscut des de sempre a les quatre carreteres i de les poques veïnes que segueixen traient les cadires al carrer per prendre la fresca i fer la xerrada.

Crèdits.

Projecte de Patícia Carles per al Festival Strobe amb la col·laboració de Canal TE.

Vídeo_

Amb Anita Àstrid, Teresa Giménez i Soledad Fornós

Realització i muntatge: La Ferida Produccions i la col·laboració de Canal TE.

Del 15 de desembre al 15 de gener_

Emissió per Canal TE del treball "Les quatre carteres són un espai còsmic objectiu?" de Patícia Carles.

Divendres 20 de gener_

"Les quatre carteres són un espai còsmic objectiu?"

Debat al plató de Canal TE amb la presència de: **Victor Sorribes, Gemma Bo Franch, Maximina Saborido, Baltasar Casanova i Patícia Carles.**

Per assistir com a públic cal escriure a cultura@amposta.cat

Lloc: Canal TE, C/ Berlín cantonada París. – Polígon Les Tosses, parcel·la 11

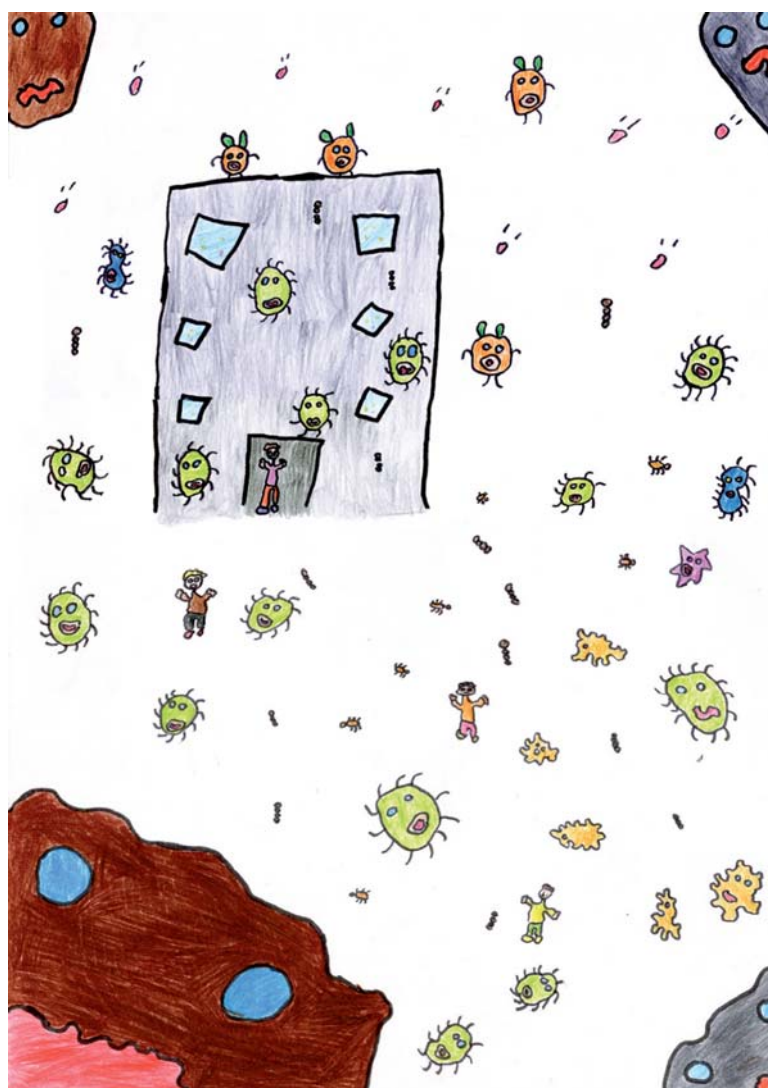

Foto: Núria Rion

“El final/futur de la vida”

Taller amb alumnes de batxillerat, coordinat per Alfred Porres / I.B. Els Alfacs - Sant Carles de la Ràpita i Núria Àrias / IES Ramón Berenguer IV - Amposta.

Enya Panisello i Vicent Gil són els autors dels dos dibuixos que hem seleccionat com a imatges oficials del festival Strobe 2011. Gràcies a la implicació i la sintonia existent amb els IES Els Alfacs i Ramón Berenguer IV vam convidar als alumnes d'aquests centres educatius a realitzar un treball a partir de la pregunta: com us imagineu el futur o el final de la vida? Tots els treballs realitzats es podran veure en al Centre d'Art de les Terres de l'Ebre durant el festival Strobe.

“Visions d’Alteritat”

Taller impartit per **Toni Serra** i coordinat per **Santi Valldepérez** / ESARDI

En el taller d'aquest any han participat 12 persones, 3 de les quals repeten de l'any passat; la qual cosa ha creat una dinàmica que ha facilitat la continuïtat i l'aprofundiment. Destaquem també la participació de persones d'altres territoris de Catalunya.

Un primer objectiu del taller ha estat donar als participants una visió del llenguatge vídeo més accessible i amplia del que usualment reben des dels mitjans de comunicació o entreteniment i des de la publicitat.

Qüestionar aquest monopoli formal-conceptual és una condició de base per accedir a un llenguatge personal i creatiu, alhora que per a desenvolupar un discurs audiovisual independent. Trencar aquesta “monoforma”¹ és en definitiva estudiar i analitzar la seva gramàtica visual per a poder ampliar les possibilitats discursives d'aquest llenguatge. En altres paraules, es tracta d'ajudar als participants a transitar de l'estat de “consumidors passius d'imatges” a “lectors” i creadors. Això s'ha abordat amb una acurada selecció de treballs provinents de diferents arxius audiovisuals, a fi de mostrar un espectre molt ampli de possibilitats formals i conceptuals, més enllà de les limitacions tècniques o de pressupost. S'ha tractat també un aspecte sovint oblidat: l'aprenentatge en la recerca de arqueologia visual en diferents arxius on-line existents.

Finalment, en oposició a la banalització de la imatge hem tractat el seu caràcter “màgic” relacionat amb el somni, la visió i la poesia. Tot desenvolupant pràcticament conceptes com percepció, observació i contemplació. La resposta a aquesta part del taller ha estat entusiasta. A partir d'ella s'han plantejat projectes dels propis participants; projectes d'alta sensibilitat poètica i de forta reflexió sobre el territori, les relacions personals, la memòria, la visió, etc. A partir d'aquí s'ha desenvolupat una part estrictament pràctica, de dos dies, de la que ha sorgit almenys un treball de molt interès, amb un nivell que el permet participar en diferents fòrums i programes audiovisuals, i que a més està directament relacionat amb l'espai natural d'Amposta.

¹ (1) Peter Watkins.

Crèdits _

Regidoria de Cultura Ajuntament d'Amposta_

Maria del Mar Panisello i Rodera

Direcció_

Blai Mesa Rosés

Coordinació tècnica_

Maite Subirats
Monte Vilanova

Coordinació Taller_

Santi Valdepérez

Imatge 2011_

Enya Panisello i Vicent Gil

Desenvolupament Web_

InsertNet

Documentació_

Films Nómades

Organitza i Produeix_

Centre d'Art de les Terres de l'Ebre

Amb el suport de_

Ajuntament d'Amposta, i
Generalitat de Catalunya Departament de Cultura

Col·labora_

Museu de les Terres de l'Ebre
HANGAR
Canal TE
ESARDI
Chicardi

"Lo Pati"

Centre d'Art de les Terres de l'Ebre
C/ Gran Capità 38-40
Amposta

Horaris de visita_

de dijous a dissabte, de 18h a 21h

www.amposta.cat/centreartsvisuals
<http://www.amposta.cat/strobe>

cultura@amposta.cat

tlf. 977 70 09 04

Organitza i produeix:

Amb el suport de:

Col·labora:

horaris de visita: de dijous a dissabte de les 18h a les 21h
diumenges de 11h a 14h (festius i estiu tancat). Centre d'Art de les Terres de l'Ebre - C/ Gran Capità 38-40 - Amposta